

ковъ билъ синъ на даскалъ Ботю, прѣдъ таланта на когото одескиятъ богаташинъ хранилъ голѣма почитъ. Най-сетнѣ интересецътъ си е интересъ. Тошковичъ рѣшилъ да дигне покровителството си отъ единъ „чапкжнинъ“, отъ когото щѣло да стане човѣкъ, когато той, Тошковичъ, си види тилж. — „Отъ тебъ нѣма да излѣзе нищо — се нахвърлилъ Тошковичъ върху нашия гимназистъ, когато тоя по една необходимостъ посѣтилъ кантората на своя „благодѣтель“: каква е тая чорлавостъ отъ тебе, какви сж тие скандали въ училището, съ какви хора си се събиралъ! Чапкжнинъ!“ — завършилъ чувствителния богаташъ, и блѣсналъ вратата на кантората си. Слѣдъ три дни, въ началото на м. юни 1866. година — била затворена за Христофора Петкова и капията на Одеската гимназия.

Понѣкога единъ мигъ рѣшава сждбата на личността.

Широкиятъ друмъ на общественното поприще се открилъ прѣдъ осемнадесетгодишния младежъ. Той това и чакалъ.

Вторъ пжтъ неговия кракъ не стѣпилъ нито въ гимназията, нито въ кантората на Тошковича. Въ първата по ненавистъ къмъ единъ режимъ, който не познавалъ мѣрки на притѣснението, въ кантората на одеския чокоинъ — отъ умраза къмъ „олицетворения капиталъ“, както и къмъ единъ малодушенъ доносчикъ, който инсинуиралъ синътъ прѣдъ бащата. За да свали отъ себе си всичката отговорност, Тошковичъ „насолилъ“ хубавъ „чапкжнинътъ“ прѣдъ даскалъ Ботю, съобщилъ му въ какво го провинила училищната властъ, казалъ още на калоферскиятъ професоръ, че синътъ му е „изгубена работа“, и че ако желае доброто на дѣтето си, той е длъженъ да го повика назадъ, да му тегли сто ока бой, и да го даде на занаятъ. „Само ендезето може би ще укроти тоя своенравецъ, думалъ Тошковичъ: това не прилича на човѣкъ!“!